

mark som foregangsland«, et udspil, som i øvrigt vil sikre endnu flere offentligt ansatte, men som ellers vel mest skal ses som en ægte-skabspagt mellem Socialdemokratiet og Det Radikale Venstre.

Men med baggrund i den åbenlyse manglende lyst til at lave de reformer af velfærdssamfundet, som præger finansloven, skal Dansk Folkeparti ved denne lejlighed som også ved tidligere lejligheder stærkt opfordre til, at regeringen udskriver folketingsvalg.

Muligheden for et folketingsvalg var jo allerede til stede i oktober, da vi havde åbningsdebatten. Desværre var det vores klare indtryk, at Venstre og De Konservative mistede lysten til et folketingsvalg, hvorefter der i stedet blev indgået forlig om tvangssopsparringen i ATP.

Men valget skal jo komme, det skal komme inden septembris næste år, og med en folkeafstemning om Amsterdamtraktaten i maj og en efterfølgende mødefri sommerperiode er – efter vores opfattelse – muligheden for, at Folketinget tager sig sammen og vedtager de nødvendige reformer i de kommende få måneder, meget lille. Derfor vil jeg gerne her i dag benytte lejligheden til at sige: Lad os dog så få det folketingsvalg nu!

Måske får vi ikke det folketingsvalg nu netop på grund af det, som også hr. Peter Duetoft var inde på omkring Amsterdamtraktaten. Men lad mig under alle omstændigheder allerede nu tage afstand fra de udtalelser, som hr. Peter Duetoft kom med for et øjeblik siden, og sige, at i forbindelse med debatten om Amsterdamtraktaten, uanset hvor vigtig den er, og uanset hvor meget den måtte blive debatteret, tager hr. Peter Duetoft jo netop debatten om Amsterdamtraktaten ind ved enhver lejlighed. Og lad mig derfor sige til hr. Duetoft, så det ikke er uimodsagt her i dag, om alt det, som hr. Peter Duetoft kommer med ved enhver lejlighed om, at hvis man siger nej til Amsterdamtraktaten, melder man Danmark ud af verdenssamfundet og det europæiske samarbejde, man melder Danmark ud, vi står isoleret for os selv tilbage – hold op med det vrøvl! Vi har hørt alt det vrøvl før, vil jeg sige til hr. Duetoft. Vi hørte det også i 1992, da vi skulle stemme om Maastrichttraktaten. Det var jo ikke rigtigt, og det er lige så lidt rigtigt denne gang.

Men jeg er overbevist om, at vi ved talrige lejligheder kommer tilbage til debatten om Amsterdamtraktaten, og Dansk Folkeparti vil

gerne deltage i alle de debatter, der bliver lagt op til om den.

Et af de problemer, der er med finanspolitikken og den finanslov, som er fremsat, og som vi skal stemme om i dag, er, at der ikke er tilstrækkeligt med prioriteringer i finanspolitikken. Vi har støttet de ændringsforslag, som vi også stemte om i går, som handlede om, at der skulle skabes større prioriteringer i finanspolitikken, men det var jo meget, meget små skridt, der blev taget med nogle enkelte dele af de delforlig, der var indgået, frem til at vi skulle stemme om ændringsforslagene i går.

Vi mener i langt højere grad, at de offentlige midler skal målrettes mod de svageste grupper i vores samfund. Det gælder blandt andet de ældre, det gælder blandt andet de sindslidende, det gælder andre grupper, som vi i vores ændringsforslag også havde markeret at vi ønskede skulle have en større støtte fra samfundet.

Det drejer sig selvfølgelig også om, at man i højere grad målretter udgifterne, således at politiet kan løse deres opgaver. Derfor støttede vi også den del af forliget, der drejede sig om det, kriminalforsorgen osv., så vi i højere grad kan leve op til tanken om, at Danmark skal være et retssamfund at leve i.

Men efter vores opfattelse er vi ikke kommet langt nok, og det skyldes jo sandsynligvis den utrolig manglende vilje hos regeringen til at prøve at finde besparelser på statens budget. Det er klart, at hvis kreativiteten ikke er særlig stor, når det drejer sig om at finde besparelser, er det også vanskeligt at have penge at bruge på de svagest stillede i det danske samfund og til at sikre, at det danske samfund er et retssamfund at leve i.

Et af problemerne er bl.a. også, at de offentlige udgifter er vokset stærkt de seneste år. For menigmand kan det måske være svært at gennemskue, fordi det jo sker på et tidspunkt, hvor de offentlige indtægter samtidig er stærkt stigende. Men ikke desto mindre er det jo baggrunden for, at det end ikke i en opgangsperiode har været muligt for regeringen at få vendt det nærmest kroniske underskud på statens finanser til et reelt overskud.

Ja, overskuddet kommer således alene som følge af salget af Tele Danmark, men det salg, vil jeg sige til finansministeren, kan jo altså kun ske én gang. Derfor kan regeringens måde at få overskud på vel sammenlignes med, at man i en familieøkonomi sælger bilen for lige at klare sig igennem endnu et år, men ikke nedbringer